

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL P. S. U. DE C.

Nº 131 — 1 de Maig del 1951
BARCELONA — Preu: 0'50 p'es.

VISCA EL PRIMER DE MAIG!

Jornada Internacional dels Treballadors!

TREBALLADORS DE CATALUNYA!

CELEBREM EL PRIMER DE MAIG,

— Enfortint i consolidant la nostra unitat!

— Lluitant contra la política franquista de fam, de repressió i de guerra!

IGINT

— Un salari mínim que permeti viure decentment!

PROTESTANT

— Contra les mesures repressives preses pel franquisme pels fets de la vaga general!

MANIFESTANT

— La nostra solidaritat amb els represaliats i detinguts!

TREBALLADORS!

Avui és la nostra Festa! El franquisme ha pogut esborrar-la del calendari, però no ha assolit desarrelar el seu record i significació del nostre cor de proletaris, d'internacionalistes. I no podrà evitar que, com en altres anys, el Primer de Maig sigui commemorat amb noves accions i lluites.

Avui és la Festa Internacional dels Treballadors! És la Festa que simbolitza la unitat de les masses treballadores de tots els països, en lluita contra l'opressió i l'esclavatge capitalista!

Jornada de veritable joia a les noves democràcies, a la Xina Popular, a la Unió Soviètica, on els treballadors, lliures de l'exploatació capitalista, fan balanç de llurs victòries i es disposen a reemprendre, amb nova vigòria, llur marxa accelerada en la construcció de la societat Socialista, Comunista!

Jornada de lluites i de manifestacions populars, en els països subjugats pel jou capitalista i colonialista, on les masses treballadores, alçades contra la política de ruïna, de misèria i de guerra de llurs governants venuts a l'imperialisme yanqui, estan fermament resoludes a conquerir un nou món, sense guerres, sense explotats ni explotadors!

Jornada d'unitat i de lluita dels treballadors de tot el món, agermanats per uns mateixos afanys pacífics i progressius en la defensa d'una causa comuna, per a salvar la Pau amenaçada pels imperialistes, assassins i agressors dels heroics pobles coreà i xinès!

TREBALLADORS DE CATALUNYA!

Aquest any, s'escau el Primer de Maig quan en tots els llocs de treball de Catalunya, les masses treballadores estan en tensió, vibren d'entusiasme per les recents i glorioses accions populars i per la grandiosa vaga general de protesta dels dies 12, 13 i 14 de març, contra la política franquista de fam i de misèria, de repressió i de guerra.

Aquestes lluites, honor per a tots els treballadors d'Espanya, no són més que el començament d'altres accions més decisives que menaran la classe obrera i tot el poble a llur alliberament.

Hem donat un cop seriós al règim feixista de Franco! La nostra acció ha fet sotragar fins els fonaments, al corromput i maleït franco-falangisme! Però la lluita continua...

Les masses treballadores són ignominiosament explotades pels grans terratinents i capitalistes. El cost de la vida (10 vegades superior al del temps de la República) no para d'augmentar, mentre els salaris (que sols han estat doblats i en el millor dels casos triplicats) resten estancats. Els grans industrials i financers, els grans traficants i especuladors protegits pel franquisme, continuen enriquint-se fabulosament a costa de la misèria i de la fam del poble.

Els perills de què Espanya sigui arrossegada a una nova guerra per Franco i els seus amos yanquis són cada vegada més greus. Cada dia se saben nous fets que proven la criminal traïció que està forjant Franco en els seus propòsits de convertir Espanya en una base militar al servei dels imperialistes nordamericans i els espanyols en carn de canó.

« El règim de Franco ja no és sols tirania, fam i Passa a la pàg 3)

SOBRE LES ACCIONS DEL MES DE MARÇ

UN GRAN TRIOMF DE LA POLITICA D'UNITAT I DE LLUITA DEL PARTIT

Gairebé al mateix temps que la política de renunciament a la lluita, seguida i preconitzada pels dirigents socialistes de dreta, anarquistes i capitosos dels partits republicans i nacionalistes d'esquerra de Catalunya, s'ensorrava sorollosament amb els acords de la majoria pro-americana de l'O. N. U., derogant les sancions contra el règim franquista, i amb l'arribada d'embaixadors anglo-yanquis francesos a Madrid, la política d'unitat i lluita seguida i preconitzada sense defallences, incansablement, pels comunistes rebia amb les grans accions de masses, de primers de març i la grandiosa

vaga general dels dies 12, 13 i 14 del mateix mes, la confirmació més rotunda de la seva justesa.

Els portants de la passivitat i de la claudicació han vingut dient que « Franco era massa fort » i que « l'única forma de treure'l era que anglesos i americans pressionessin ».

Asseguraven, per altra banda, que els anglo-saxons estaven disposats a ajudar al poble espanyol i a restablir la democràcia a Espanya, però que, a canvi d'això, exigien la lluita contra els comunistes.

I, efectivament, aquests elements es posaren a les ordres dels anglo-americans i, capitanejats per Prieto, rivalitzaren, amb els falangistes, en el desferment d'una odiosa campanya anticomunista i antisoviètica, trencaren la unitat que existia entre les forces democràtiques, treballaren per a liquidar les institucions republicanes a l'emigració i es pronunciaren en favor de la inclusió d'Espanya en el « pla Marshall » i en el Bloc Atlàntic, malgrat saber que, tant l'un com l'altre, significava en lligar el nostre país al carro de la guerra que els imperialistes preparaven.

I aquí tenim els resultats: Derogació, per la majoria pro-americana de l'O. N. U., de les sancions contra el franquisme, tramesa d'embaixadors a Franco, reforçament de la dictadura franquista i, com a trágica perspectiva, l'amenaça terrible d'una nova guerra sobre Espanya!

Els que preconitzaven el renunciament a la lluita, com a base de l'enderrocament del franquisme i el recobriment de la Democràcia al nostre país, no van voler veure que les forces que, avui, governen els Estats Units i Anglaterra són en la pràctica, les mateixes que, ahir, ajudaren a Franco a usurpar el poder amb la política de « no intervenció », i que els motius que aquestes forces tenien, ahir, per a no desitjar el triomf de la República són els mateixos que, avui, inspiren llur política tendent a evitar, per tots els mitjans, que a Espanya s'instauri un règim veritablement democràtic, ja que això aniria contra llurs plans de fer del territori espanyol una base militar contra la U.R.S.S.

(Passa a la pàg. 3)

LA GRAN VAGA GENERAL DE BARCELONA i d'altres ciutats i pobles de Catalunya

En la crida al poble de Barcelona llançada pel nostre Partit el dia 1 de març, s'invitava a la classe obrera a unir-se i a donar,

« vida i vigorós impuls al moviment general de protesta amb « plantes » i vagues a les fàbriques i llocs de treball ».

La consigna de vaga s'arrelà profundament en la consciència rebel de les masses obreres i populars, va fer-se carn d'aquestes masses tant durament explotades, afamades i oprimides pel franquisme, i es va convertir en una immensa força material que avançava impetuosa per tots els recons de la ciutat, saltant tots els obstacles, esmicolant tots els temors i vacil·lacions, sense que el règim de terror franco-falangista pogués deturar-la i evitar que es transformés en realitat.

« El dia 12 vaga general! », eren els mots que es repetien una i mil vegades, d'una punta a l'altra de Barcelona. L'efervescència, l'agitació, l'entusiasme i la decisió entre les masses treballadores eren extraordinaris. En tots els llocs de treball no es parlava d'altra cosa. Les fulles cridant a la vaga circulaven de mà en mà, obrint el camí per a dur a terme una de les gestes més grans del proletariat i poble de Barcelona.

Tal era la vigorosa embranzida de les masses treballadores, impulsades per l'odi i la indignació de dotze anys de sofriments i de misèria, estimulades i entrenades per les lluites parcials que s'han vingut desenvolupant contra el règim franquista i, sobretot, per les grans accions i manifestacions de protesta contra la vida cara realitzades, a Barcelona, des del començament del mes de març!

Barcelona, la ciutat que l'any 1714 lluità aferrissadament contra les tropes de Berwick i Felip V en defensa de les llibertats nacionals de Catalunya; que s'alçà, l'any 1909, contra la guerra injusta que es feia al poble marroquí; que participà, l'any 1917, en la vaga general revolucionària de tot Espanya; que contribuï en totes les accions contra la dictadura primo-riverista; que derrotà, el juliol del 1936, als sublevats feixistes contra la República, aquesta Barcelona combatent, patriota, democràtica i revolucionària, es disposava, un altre cop, a fer honor al qualificatiu de « ciutat de les barricades i de les vagues generals », amb el qual va distingir-la, en una ocasió, el nostre Mestre i educador Frederic Engels.

I la vaga general arribà! El poble barceloní, amb la seva coratjosa classe obrera a l'avantguarda, s'havia transformat en un gegant el qual, amb el seu odi immens al règim franquista, amb les seves reserves inesgotables de forces i d'energies, de combativitat, d'estima a la Pau, a la República i a la Democràcia, feia frontollar, en una poderosa i unànime embestida, al maleït franquisme que el tenia engrillonat.

Aquells que, per por o influenciats per les propagandes desmoralitzadores dels agents de la capitulació, havien perdut llur confiança en la classe obrera i en el poble i repetien els « no hi ha res a fer », « Franco es massa fort », « a Espanya, sota el franquisme, no es pot lluitar », « hi ha massa polícies » i altres idees passivistes, restaven astorats davant d'aquella grandiosa manifestació d'heroisme, d'unitat i de decisió populars i reconeixien

(Passa a la pàg. 2)

La gran vaga general de Barcelona i d'altres ciutats i pobles de Catalunya

(Ve de la pàg. 1)

haver-se equivocat o que els havien enganyat.

Els vells revolucionaris, avesats a tantes i tantes lluites, vagues i accions populars, es mostraven meravellats al veure la unanimitat que presidia l'acció de les masses, i els prodigis d'audàcia i d'iniciativa amb els quals, els treballadors i tot el poble, burlaven les escames de l'enemic.

La joventut, la nova generació que no havia viscut les vagues generals i les manifestacions de protesta en ple carrer, se sumaven a la lluita amb un entusiasme i impetuositat extraordinaris. I eren els joves treballadors -fetejats per la fam, la misèria i les amenaces d'una nova guerra-, els qui, en nombroses fàbriques i en les accions pels carrers, es mostraven com els millors i més decidits lluitadors i dirigents de la vaga i de les manifestacions antifranquistes de tota la població. La joventut palesava una vegada més, que el falangisme no l'havia guanyat i que era una positiva reserva per a la causa democràtica dels pobles d'Espanya.

Vells i joves, lluitadors d'ahir i d'avui, es van fondre, en un mateix bloc, aportant, els primers, llur experiència, i, els segons, llur entusiasme, audàcia i decisió.

DESENVOLUPAMENT DE LA VAGA

El dilluns dia 12 totes les fàbriques i altres llocs de treball van plegar. Des de les grans fàbriques com «La Maquinista», «Can Girona», «Hispano Suiza», «Fabra Coats», «Espanya Industrial», «Hispano Olivetti», «Casacuberta», «Batlló», etc. etc. fins al taller i oficina més insignificant, ningú no va treballar.

De bon matí grups de vaguistes -homes i dones- van recórrer les barriades obreres i es presentaren en aquells llocs de treball que per diverses raons havien iniciat la jornada, invitant als treballadors a sumar-se a la vaga.

En aquesta acció -la qual assegurarà l'èxit esclatant de la vaga-, cal destacar el paper importantíssim que van jugar les dones. Mai no serà prou lloat el comportament de les treballadores de Barcelona i de les altres ciutats i pobles de Catalunya que participaren en la vaga general!

Valentes, decidides, heroiques! Així van mostrar-se les dones en la lluita contra el règim de fam i de guerra franquista! En el curs d'aquelles jornades foren dignes continuadores de les gestes d'aquella senzilla obrera, Lina Odena, que va donar la seva jove vida per la República. Dignes de Manuela Sánchez, l'heroica pagesa de Galícia que va morir amb les armes a la mà, encerclada pel foc dels fusells de la Guàrdia Civil i per les flames que crema ven la seva casa, refugi de guerrillers gallecs. Foren dignes de la confiança que en elles té dipositada llur dirigent i amiga, la nostra gran «PASIONARIA»

Foren les dones les que van contribuir, a cops de pedra, apallissant als que s'oposaven a llur acció, a que nombroses fàbriques i tallers pleguessin.

A la Torrassa, un grup de més de 300 dones, armades de garrots, recorrien els carrers fent tancar els comerços, bars, etc. i fent plegar les fàbriques.

En la mateixa barriada, una manifestació de més de 500 persones, composta fonamentalment per dones, assaltà el «Mercat Nou» i obligà a tancar-lo.

Als «Quatre Cantons», carrer Pere IV, va establir-se un control de vaguistes, on figuraven nombroses dones, el qual no deixava passar cap cotxe.

Les dones, que coneixen més que ningú, les dificultats que hi ha per omplir el plat, foren pertot arreu, un factor essencial de la lluita de la classe obrera i del poble.

LA VIDA DE BARCELONA PARALITZADA

Com un regueró de pólvora van estendre's, pel centre de Barcelona, les primeres notícies del grandios moviment vaguístic. Poble Nou, Clot, Poble Sec, Barceloneta, Sant Andreu, Sagrera... fortalèses proletàries estaven alçades unànimement contra la política de fam i de guerra franquista, i donaven, com en altres jornades, l'exemple de llur coratge i decisió, el qual irradiava pertot Barcelona, animant el poble a seguir pel mateix camí.

I fou l'acció de la classe obrera, la seva unitat i decisió, l'element decisiu que va determinar que la vaga s'ampliés i guanyés altres capes socials.

Tendes, botigues, grans magatzems com «El Barato», «Jorba», «Sepu», «Capitòlio», «El A-

guila», «Vilardell», «Santa Eulàlia» etc., cafes, restaurants, espectacles, i tins i tot els estancs, van tancar llurs portes.

Els empleats i empleades de les agències de transports, Bancs, Companyies d'assegurances, llibreries, tallers de modistes, etc. se sumaven a la vaga i engrossaven els grups de treballadors que recorrien la capital fent tancar els establiments.

Els petits comerciants i industrials, artisans, aclaparats pels impostos, les elevades contribucions i arbitris, participaven, amb gran entusiasme, al costat de la classe obrera, en una lluita comuna contra el règim de ruina franquista.

Nombrosos centres d'ensenyança i escoles, Acadèmies, van prendre part a la vaga.

A la Telefònica van mancar força empleats i, a mig matí del dia 12, una centúria de pistolers de la «Guàrdia de Franco», va ocupar l'edifici.

A la R.E.N.F.E. també van registrar-se nombroses defeccions d'obriers que no van acudir al treball.

A mesura que el dia avançava, la vida de Barcelona i de les seves barriades, s'anava paralitzant progressivament.

Els taxis van retirar-se. Els pocs camions i cotxes de turisme que circulaven ho feien portant, en lloc ben visible, cartells amb inscripcions: «Mercat», «Llet», «Metge», etc. - que demostraven la necessitat de llur circulació.

Els tramvies funcionaven amb molta anormalitat i foren, novament, apedregats, bolcats i incerdats pels vaguistes.

Els obrers d'aigua, gas i electricitat, foren obligats a restar a l'interior de les fàbriques, fortament protegides per P. A. i Guàrdia Civil.

Al migdia del dia 12, tot Barcelona estava paralitzada.

MANIFESTACIONS PEL CARRER

Paral·lelament a la vaga s'anaven desenvolupant, en diversos indrets de Barcelona, manifestacions de protesta de la població contra els responsables de la fam i de la misèria del poble.

Els edificis del Govern Civil i d'«Abastos», protegits per les forces repressives, foren apedregats per la població amotinada als crits de «Morin els lladres», «Fora els ajamadors de Barcelona!», «Destitució del governador civil!», «Volem pa!», «Rebaitxa dels preus!», «Augment dels salaris!», etc. etc.

A la plaça de Sant Jaume, els manifestants no van deixar ni un sol vidre dels balcons i portes de l'Ajuntament, algunes dependències resultaren amb seriosos desperfectes i es llançaren draps xops de gasolina amb l'ànim d'incerdar l'edifici. Per a donar-se compte de la magnitud i importància d'aquesta manifestació, integrada per nombrosíssimes dones i joves, només direm que un veí d'aquella plaça, amb el qual hem parlat, va declarar-nos textualment: «Sols he vist aquesta plaça tant plena de gent en dues ocasions: quan el president Azaña visità, per primera vegada Barcelona i el dia 12 de març.»

SALVATGE REPRESSIU

Les topades amb la Policia Armada i altres forces repressives foren nombroses i violentes. Les manifestacions eren dispersades a cops de porra i amb la utilització de les armes de foc. La Via Laietana, Paral·lel, Rondes, places de Sepúlveda, Palat St. Jaume, Antonio López, Colom, carrers Pelai, Rosselló, Passeig de St. Joan, etc., van ésser els llocs on l'acció de les forces repressives fou més violenta i on més van distingir-se per llur salvatgeria i brutatitat, disparant contra els grups de manifestants, assassinant a un jove aprerent davant del cine Triana, a un ciutadà a la Plaça Palau, ferint-ne greument d'altres en diversos llocs de la capital.

A les tres de la tarda del dia 12, la ràdio començà a donar notes i més notes facilitades pel lladregot Baeza Alegria i pels jerarques falangistes de les Delegacions Provincials del Treball i de la C.N.S. En aquestes notes, després d'insultar barroerament a la població en lluita pel pa i contra la misèria, s'ordenava als treballadors que retornessin a les fàbriques, tallers, oficines, etc., i als comerços que reobriessin llurs portes, si no volien veure's exposats a severes sancions.

Aquestes ordres foren acompanyades d'un desplegament extraordinari i massiu de Policia Armada, Guardia Civil, grups de la «secreta» i pistolers falangistes pels carrers de la ciutat i les barriades obreres.

La resposta dels treballadors, de tota la població, fou unànime: NINGU no va entrar a treballar, cap fàbrica ni cap tenda o botiga, cap lloc de treball van reobrir llurs portes. La unanimitat fou impressionant. Tot Barcelona estava al carrer. Els fusells i les cares patibulàries dels esbirros franquistes en s'hi reflectia l'odi i la por a la població revoltada, ja no atemoritzaven a les masses que s'havien apoderat del carrer, bolcant-hi tot l'odi acumulat per dotze anys de sofriments i d'opressió.

A la nit, les forces policiaques intentaren normalitzar la vida de Barcelona en obligar a alguns cinemes, teatres i cafes del centre de la capital, a reobrir llurs portes, però cap ciutadà honest va presentar-s'hi, preferint restar a casa escoltant les vibrants emissions de Ràdio Pirenaica saludant l'heroica lluita dels obrers i poble de Barcelona.

La premsa franquista de la nit va apareixer, el dia 12, babejant odi i por al poble, per tots els costats, i insultant grollerament a la població amb els mots de «mal nascuts», «corders», etc. que provoquen el repudi i la indignació unànime dels ciutadans barcelonins. Els insults redoblaven contra els petits industrials i comerciants que s'havien sumat a la vaga general, titllant-los de «covards», «mal agraits», etc. etc.

En tots els comentaris de la premsa s'hi perfilava i es destacava, per damunt de tot, la maniobra que intentaven els falangistes en llur propòsit de definir el caràcter de la vaga general, presentant-la com un complot comunista, amb l'ànim de trencar la unitat de la classe obrera i del poble, d'espantar a la gent que no simpatitza amb les idees comunistes i allunyar-la de la lluita activa.

Barcelona no oblidarà mai als malvats plumífers franco-falangistes que l'insultaren!

LA VAGA CONTINUA EL DIA 13

La jornada del dia 13 va presentar-se amb les mateixes característiques, que l'anterior malgrat que la vaga s'havia limitat a 24 hores.

Les fàbriques continuaren parades i les barriades obreres, ocupades per exàms de policies i guàrdies civils que rivalitzaven en brutatitat i salvatgeria en la persecució dels vaguistes, bullien d'indignació i d'odi incontenible contra el franquisme.

A les primeres hores del matí, grups de la «secreta» i de pistolers falangistes i requetés, obligaren violentament als tenders i botiguers a reobrir llurs comerços.

El govern franquista esfereït per l'amplària del moviment i amb el temor que pogués propagar-se i encendre la flama que alliberés tot Espanya, ordenà una sèrie de mesures repressives decretant el no pagament dels salaris i l'acomiadament dels treballadors vaguistes i detinguts, a l'ensens que envia va milers i milers de policies d'altres indrets de península així com cinc unitats de la marina de guerra que arribaren al port de Barcelona amb més de dos mil mariners.

Les tropes continuaven acasernades amb la temença d'una sublevació i els soldats que guardaven la Presó Model foren reemplaçats per la Guàrdia Civil.

Barcelona fou presa militarment. Nivols de policies amb l'arma a punt de disparar recorrien els carrers de la ciutat, les barriades obreres, exigint la documentació dels viants i ocupant les fàbriques. Centenars de vaguistes -homes i dones-, foren detinguts i traslladats a «Jefatura» i a la «Model» on se'ls brutalitzà bàrbarament. Els antifranquistes es fitxats, els ex-presos foren detinguts.

Franco, mil vegades assassí, responia amb la repressió més inhumana, als crits de fam i de protesta de la classe obrera i del poble.

LA VAGA A LES COMARQUES BARCELONINES

La vaga general de Barcelona va estendre's a Sabadell, Tarrasa, Badalona, Manresa, Mataró, Prat, Cornellà, Olesa, St. Adrià, Sardanyola, St. Boi i altres centres industrials de les comarques barcelonines, desenvolupant-se amb la mateixa unanimitat i decisió que a la capital. Les organitzacions del Partit van llançar octavilles cridant als treballadors a solidaritzar-se amb els vaguistes de Barcelona.

Els obrers que treballen en les obres que s'estan realitzant a l'aeròdrom franquista del (Passa a la pàg 3)

VISCA EL PRIMER DE MAIG!

(Ve de la pàg. 1)

degradació nacional. El règim de Franco s'ha convertit en un perill mortal per a la pròpia existència d'Espanya.

(Del Manifest del P. C. d'Espanya.)

Aquest règim explotador i bel·licista, enfonsa cada dia més als treballadors i a tot el poble en l'abim de la fam i de la misèria, més espantosa. Una cosa ha d'estar ben clara per a tothom: MENTRE FRANCO ESTIGUI EN EL PODER, MENTRE SUBSISTEIXI EL SEU RÈGIM MALEIT, LES CONDICIONS DE VIDA DEL NOSTRE POBLE NO CANVIARAN I ELS PERILLS DE GUERRA NO DESAPAREIXERAN, ANS EL CONTRARI EMPITJORARAN!

D'ací que l'objectiu de l'acció i de la lluita unida dels treballadors i de tot el poble sigui enderrocar, de soca i arrel, el franquisme i restablir la República Democràtica!

TREBALLADORS!

Franco no és tant fort com sembla! I així acabem de demostrar ho en els darrers fets de lluita registrats a Catalunya!

Podem vencer a Franco, podem destruir el seu règim de fam i de guerra, amb la UNITAT i LLUITA de tots els pobles hispànics!

UNITAT, UNITAT, UNITAT! Aquesta és la

MES PROVES DE

SOLIDARITAT INTERNACIONAL

FRANÇA.— La «Lliga dels Drets de l'Home» en una resolució «saluda el moviment vaguístic de Barcelona com una protesta unànime de Catalunya contra el règim de Franco i com una promesa d'aliament d'Espanya sencera.»

Nombroses personalitats franceses de les tendències polítiques més diverses llançaren una crida a l'opinió pública evitant-la a manifestar la seva solidaritat amb la lluita del poble espanyol i a protestar contra la repressió franquista.

TXECOSLOVAQUIA.— L'Assemblea Nacional txecoslovaca, aprovà, enmig de xardorosos aplaudiments, una salutació d'homenatge als vaguistes de Catalunya.

A proposta del delegat italià, la Conferència Obrera Europea contra la remilitarització d'Alemanya, reünida a Berlín, aprovà una resolució de solidaritat amb els vaguistes.

La Federació de Sindicats de la Xina Popular, els Consells Centrals dels Sindicats de Polònia, Romania, Hongria, Albània, Txecoslovaquia, Bulgària i les organitzacions sindicals de la República Democràtica d'Alemanya, publicaren resolucions de salutació als vaguistes de Catalunya.

La premsa democràtica d'arreu del món ha palesat, en nombrosos comentaris i informacions, llur solidaritat amb els vaguistes, exaltant llur heroisme, unitat i decisió.

LA GRAN VAGA GENERAL DE BARCELONA ... (Ve de la pàg. 2)

Prat de Llobregat, també van plegar.

Els dies 14 i 15, nombroses fàbriques i tallers de Barcelona i de les comarques encara no havien reprès el treball a desgrat de la brutal repressió franquista, i quan es retornà als llocs de treball, els obrers i obreres ho van fer amb una moral centuplicada.

Prova palesa d'aquesta moral i combativitat fou la menaça d'una nova vaga general que s'hauria iniciat el dia 20 de març, si el govern franquista no hagués anul·lat allò més essencial de les mesures repressives adoptades contra els vaguistes.

A l'interior de les fàbriques s'entaularen nombroses discussions en el curs de les quals s'extreien les experiències de la victoriosa i històrica vaga general, i es destacava, com a lliçó primordial LA FORÇA IMMENSA DE LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA I DE TOT EL POBLE, unitat que cal consolidar i enfortir com un dels fruits més preuats de les lluites dels dies 12, 13 i 14 de març.

S'organitzà la solidaritat envers els represaliats i detinguts, i foren nombroses les fàbriques i tallers que no van voler reprendre el treball mentre no fossin alliberats els vaguistes empresonats o readmesos els que havien estat acomiadats. La solidaritat proletària s'afirmà, un altre cop, com una

condició bàsica de les grans i decisives victòries assolides pels treballadors i pobles de tot el món que s'han alliberat de l'esclavatge capitalista! Aquesta ha estat l'arma principal que ens ha permès lluitar amb èxit, primer, contra la vida cara i els grans capitalistes de la Companyia de Tramvies i, després, en la vaga general de protesta, contra la política franquista de misèria i de guerra!

Conservem aquesta UNITAT com la nineta dels nostres ulls!

Treballadors comunistes, cenetistes, socialistes, ugetistes, anarquistes, republicans, nacionalistes, sense partit, catòlics i ateus, enfortim, consolidem la unitat assolida en les darreres jornades d'acció contra el règim que ens explota i ens afama; no permetem que cap maniobra, que cap mentida franquista, que cap agent de l'enemic, trenquin, al més preuat amb que comptem els treballadors per a defensar els nostres interessos: la UNITAT! Creem en tots els llocs de treball, òrgans d'unitat clandestins, comitès de Partidaris de la Pau, que dirigeixin la nostra acció i la nostra lluita pel pa, per la Pau i la Llibertat! Enfortim la unitat amb totes les capes de la població antifranquista i patriota per a la lluita pel restabliment de la democràcia, per a la lluita per la salvació d'Espanya, per la pau i contra la guerra!

TREBALLADORS DE BARCELONA!

Commemorem, estretament units, la Jornada del Primer de Maig amb vagues o «plantes» (d'una i dues hores), amb la disminució del rendiment, el sabotatge a la producció, etc. etc. Que la vaga de l'any passat del dia 1 de Maig a «La Maquinista» i en altres llocs i la recent vaga general, ens animin i estimulin a multiplicar les accions de lluita contra el franquisme!

Un gran triomf de la política d'unitat i de lluita...

(Ve de la pàg. 1)

i les democràcies populars i de convertir el nostre país en una colònia llaunqui, la qual cosa està fent Franco, a la vista de tot hom, a canvi de la protecció i ajut dels imperialistes llaunquis.

En front d'aquesta política d'ignomínia i de capitulació, de traïció als interessos nacionals d'Espanya, s'ha alçat, sempre, la veu i l'acció del Partit proclamant, des del primer moment, que l'únic camí per a restablir la democràcia a Espanya era el de la UNITAT i de la LLUITA de tot el poble.

Recentment, quan l'anul·lació de les sancions contra el règim feixista de Franco per la majoria pro americana de l'O. N. U. va provocar l'enfonsament de la moral dels partits de la política de capitulació, el Partit va tornar a fer, en un Manifest que els nostres lectors ja coneixen, el procés d'aquella política, no amb l'ànim d'alegrar-se del fracàs dels altres, sinó per a cridar-los cordialment a la rectificació, dient-los:

«Encara no és tard, encara s'és a temps de

força indestructible.

La classe obrera i el poble de Barcelona, acabaven d'escriure una de les pàgines més glorioses de llur fecunda i llarga història de gestes revolucionàries i de revoltes populars!

Barcelona havia clavat un seriós cop al règim franquista!

La classe obrera i el poble de Barcelona havien demostrat, a tot el món, que sota un règim feixista pot realitzar-se una vaga general i als vacil·lants i mancats de fe, als predicadors de la passivitat, els demostrava que, a Espanya, sota el brutal terror feixista, es podia lluitar i vencer!

La causa alliberadora dels pobles hispànics havia donat un gran pas. Arreu del món s'inicià un vigorós moviment de solidaritat en favor dels vaguistes de Catalunya i de la lluita dels pobles d'Espanya, mentre els imperialistes incendiàries de guerra i llurs agents, es mossegaven els punys de ràbia al constatar que llur protecció al règim franquista no havia aconseguit abatre la moral del nostre poble, per al qual se li obrien grandioses perspectives per anar endavant, cap a noves i més decisives victòries en la seva lluita per enderrocar el règim feixista de Franco, contribuir a salvar la Pau i recobrar la República democràtica!

Acudim en massa, a la GRAN CONCENTRACIÓ POPULAR DEL DIA 1 DE MAIG, A LES 7 DE LA TARDA, A LA PLAÇA DE CATALUNYA

per exigir amb la nostra presència, del govern franquista:

— Un salari mínim que permeti viure decentment i protestar.

— Contra la política de repressió i de terror, de fam i de guerra franquista,

i manifestar,

— La nostra solidaritat amb els represaliats i perseguits pels fets de la vaga general dels dies 12, 13 i 14 de març.

Impulsem, desenvolupem, l'ajut als empresonats i a llurs famílies!

TREBALLADORS DE CATALUNYA!

Obrers i jornaleros del camp, treballadors tots, enfortim la nostra unitat combatent! Allà on sigui possible realitzem vagues o «plantes» limitats, manifestacions de protesta davant dels Ajuntaments, etc. contra la política franquista de fam i de guerra!

Més alta que mai la bandera de la UNITAT i de la LLUITA dels treballadors per a destruir el poder terrorista de les classes i castes que ens exploten, afamen i oprimeixen!

Visca la unitat dels treballadors i de tots els pobles d'Espanya en lluita contra el règim franquista de fam i de misèria, de repressió i de guerra!

Visca la unitat internacional dels treballadors en lluita per la Pau, la Democràcia i el Socialisme!

Abaixa els imperialistes incendiàries de guerra!

Fora Franco i Falange del poder!

Visca la República Democràtica!

1 de Maig del 1951

restablir la unitat i de canviar la situació. En l'entranxa del nostre poble heroic, existeixen reserves inesgotables de forces i d'energies, de combativitat i amor a la República, que degudament canalitzades i estimulades per tots els que volen acabar amb els sofriments i la ruïna d'Espanya, poden aconseguir allò que no s'havia assolit fins ara.»

(Del Manifest del P. C. d'Espanya.)

I les grans lluites del mes de març, a Barcelona i altres ciutats de Catalunya, ho han demostrat més que suficient!

Els comunistes continuarem treballant, incansablement, amb renovat entusiasme, sense sectarisme ni fanfarroneria, per a portar a les masses la nostra política d'unitat. Farem que aquesta política unitària i combatent, cada dia més compresa, sigui el patrimoni de totes les forces antifranquistes de Catalunya.

Continuarem batallant per a que la unitat assolida aquests darrers dies, es concreti en òrgans d'unitat que dirigeixin, a les fàbriques, tallers, oficines, centres d'ensenyança, casernes, barriades, pobles, etc. l'acció i la lluita de les masses.

Continuarem insistint per la constitució d'un Front Nacional Republicà i Democràtic, integrat per totes les forces republicanes i obreres, per tots els democràtics i antifranquistes, com a base d'un front nacional més ampli per a la lluita pel restabliment de la democràcia, per a salvar Espanya, per la pau i contra la guerra.

Desenvoluparem, intensificarem aquest treball amb tota la immensa autoritat que ens dona l'haver mantingut amb tanta conseqüència, i a despit de les calúrnies més infames dels agents de l'enemic, una línia política d'unitat i de lluita, que els treballadors i poble de Barcelona i d'altres indrets de Catalunya, han sabut aplicar amb tanta decisió, audàcia i heroisme, perquè és una política justa, encertada, que defensa llurs interessos i anhelos més sentits.

Obrers, treballadors cenetistes, anarquistes, ugetistes, socialistes, republicans, sense partit, creients i no creients, democràtics, antifranquistes, patriotes, els comunistes us cridem a la unitat, us cridem a la lluita contra el franquisme, per la Pau i per la República Democràtica! L'arma de la victòria la tenim en les nostres mans: UNIM-NOS i LLUITEM! És l'arma que ens permetrà enderrocar el maleit règim de fam i de guerra que mena Espanya a un abim de sang i de terribles catàstrofes!

CONTRA LA GUERRA

Signem per la conclusió d'un Pacte de Pau entre les cinc grans potències i

El propassat mes de febrer va reunir-se a Berlín el Consell Mundial de la Pau, organisme creat arran del Segon Congrés Mundial de Partidaris de la Pau, celebrat el mes de novembre darrer a Varsòvia, i que representa a centenars de milions de persones de 80 països.

El Consell Mundial acordà llançar una crida exigint la conclusió d'un Pacte de Pau entre les cinc grans potències, Estats Units d'Amèrica, Unió

« Per a realitzar les esperances de milions de persones del món sencer, qualsevol que sigui llur opinió sobre les causes que han originat el perill d'una guerra mundial, per afiançar la pau i salvaguardar la seguretat internacional, exigim la conclusió d'un pacte de pau entre les cinc potències, Estats Units d'Amèrica, Unió Soviètica, República Popular de Xina, Gran Bretanya i França.

La negativa de qualsevol govern a una entrevista per a la conclusió d'aquest pacte la considerarem com prova de les intencions agressives d'aquest govern.

Invitem a totes les nacions que estimen la pau a recolzar la petició d'aquest pacte de pau, el qual ha d'estar obert a tots els països.

Signem aquesta crida i invitem a fer la mateixa cosa a tots els homes i dones de bona voluntat, a totes les organitzacions que desitgen la consolidació de la pau. »

A ningú que estimi sincerament la pau i que no vulgui conèixer els horrors d'una nova matança mundial, no pot escapar la importància de la crida del Consell Mundial de la Pau, car no hi ha cap dubte que, si les cinc grans potències esmentades es possessin d'acord i establissin un pacte, l'actual tensió en les relacions internacionals desapareixeria i els perills d'una nova guerra es veurien allunyats.

L'establiment d'un Pacte de Pau entre les cinc grans potències respon, doncs, als interessos nacionals de cada país i als interessos personals de la immensa majoria dels seus ciutadans.

Per tal de recolzar la crida del Consell Mundial de la Pau s'està desenvolupant, actualment, en tots els països del món, una grandiosa campanya de recollida de signatures que supera, en amplitud i intensitat, la darrera campanya contra la bomba atòmica la qual va reunir l'adhesió de més de cinc cents milions de persones de totes les races i nacionalitats, de totes les capes socials, tendències polítiques o creences religioses.

Hi ha gent que consideren aquestes campanyes com inútils. A aquests escèptics, nosaltres hem de dir-los que sense la campanya contra la bomba atòmica, sense la recollida de centenars de milions de signatures al peu de la Crida d'Estocolm, els imperialistes yanquis haurien utilitzat aquella arma mortífera en la guerra de Corea i haurien convertit el territori coreà, en un apocalíptic camp d'experiments atòmics sembrat d'horrorosos Hiroshimès. Els pobles d'arreu del món, en aquella ocasió, van poder deturar la mà dels que anaven a cometre un dels crims més monstruosos de la història de la Humanitat.

Un altre exemple: sense la recent campanya internacional de la classe obrera i dels pobles del món sencer, solidaritzant-se amb els vaguistes de Catalunya, denunciant les brutalitats policiaques i protestant contra les mesures repressives franquistes, Franco, hauria anat molt més lluny en la seva criminal acció de voler exterminar els millors lluitadors del nostre poble i anihilar la seva lluita gloriosa.

Aquests dos exemples han de bastar-nos per a comprendre tota la transcendència i significat i repercussió d'aquestes campanyes les quals, per llur caràcter internacional, per la quantitat immensa de masses que mobilitzen, estan sempre cridades a obtenir resultats positius.

Catalunya, junt amb tots els pobles hispànics, ha

Soviètica, República Popular de Xina, Gran Bretanya i França.

Al mateix temps, el Consell Mundial de la Pau, invità a totes les nacions, a recolzar la petició de l'esmentat Pacte, i a tots els homes i dones de bona voluntat, a totes les organitzacions que desitgen la consolidació de la Pau, a signar la crida que reproduïm a continuació:

« Per a realitzar les esperances de milions de persones del món sencer, qualsevol que sigui llur opinió sobre les causes que han originat el perill d'una guerra mundial, per afiançar la pau i salvaguardar la seguretat internacional, exigim la conclusió d'un pacte de pau entre les cinc potències, Estats Units d'Amèrica, Unió Soviètica, República Popular de Xina, Gran Bretanya i França.

La negativa de qualsevol govern a una entrevista per a la conclusió d'aquest pacte la considerarem com prova de les intencions agressives d'aquest govern.

Invitem a totes les nacions que estimen la pau a recolzar la petició d'aquest pacte de pau, el qual ha d'estar obert a tots els països.

Signem aquesta crida i invitem a fer la mateixa cosa a tots els homes i dones de bona voluntat, a totes les organitzacions que desitgen la consolidació de la pau. »

de contribuir a la campanya mundial per l'establiment d'un Pacte de Pau, la conclusió del qual respon als interessos nacionals d'Espanya i als interessos personals de la immensa majoria dels espanyols.

Qui pot negar-se a donar llur adhesió a la Crida del Consell Mundial de la Pau? A Espanya només poden negar-s'hi els "bandits" franquistes que tan negocis amb la preparació de la guerra,

« i que pensen en la guerra com un mitjà de consolidar llur poder ».

Però la immensa majoria dels espanyols, siguin catòlics o ateu, burgesos o proletaris, pagesos rics o obrers agrícoles, comerciants o industrials, aquests no es negaran no poden negar-se!

L'enemic - els franquistes, els imperialistes i llurs agents -, intentaran desfigurar el caràcter d'aquesta campanya, amb els clàssics tòpics i mentides anticomunistes, tal com va intentar desfigurar el caràcter de la campanya contra l'arma atòmica. Aquest és el seu joc ja que, tant els franquistes com els imperialistes i llurs lacais i agents, s'oposen a la signatura d'un Pacte de Pau, perquè temen la Pau, perquè, d'aquesta manera no podrien justificar llur carrera d'armaments, llur política d'exploació, de fam i d'opressió de les masses obreres i populars, no podrien continuar enriquint-se amb la preparació d'una nova guerra.

Pero aquestes mentides i calúmnies no evitaran que centenars de milions de persones s'adhereixin a la Crida del Consell Mundial de la Pau, com no van poder evitar-ho en el moment de la campanya en favor de la Crida d'Estocolm. No podran evitar que a Espanya milers i milers de ciutadans signin aquella Crida, com no van poder evitar que l'escriptor catòlic, senyor Eugeni d'Ors, signés la Crida d'Estocolm i que professors, capellans, metges, etc., persones de totes les capes socials, signessin al costat dels treballadors de la ciutat i del camp, contra l'arma atòmica.

I és que la voluntat de Pau, el desig de veure-la assegurada, és molt més fort que tota la fastigosa xarxa de falsedats i de calúmnies amb la qual, Franco i els seus protectors i agents, cobreixen llur política bel·licista i provocadora.

I aquesta voluntat de Pau existeix, també, latent a Catalunya, a tot Espanya amenaçada per la criminal política de guerra de Franco, el qual acaba d'ofèrir, en una entrevista celebrada amb l'embaixador yanqui a Madrid, els espanyols com a carn de

canó al servei dels incendiàries de guerra

Contra aquests oferiments ignominiosos i miserables, contra la política de reforçament de les torces militars, de construcció de nous aeròdroms, bases navals, etc. a costa de la fam dels treballadors i de la ruïna del país, el poble català, els pobles d'arreu d'Espanya, hem de respondre divulgant i signant en massa, la Crida del Consell Mundial de la Pau, reproduïda en milers de fulles escampades d'una punta a l'altra de Catalunya.

Signar per la conclusió d'un Pacte de Pau és dir NO a la guerra! És dir no a la política de preparació de la guerra de franquistes i imperialistes! És contribuir a evitar nous sofriments, noves ruïnes, la destrucció del nostre país, l'extermini en massa del nostre poble! És contribuir a accelerar l'enderrocament del règim antinacional i bel·licista franquista i a recobrar un règim de pau, republicà i democràtic, que obri, per al nostre poble, dies de felicitat, de benestar i de progrés!

REFORCEM EL NOSTRE TREBALL CONSPIRATIU!

APLIQUEM I PERFECCIONEM LES MESURES DE SEGURETAT!

Franco, empenyut pels seus amos yanquis, ha donat l'ordre als seus esbirros de cercar i descobrir l'organització clandestina del P.S.U. de C. i destruir-la costi el que costi, car sap que, el treball dels comunistes catalans entre la classe obrera i el poble, és el que ha fet possible la transformació del descontentament i de la indignació popular, en les grans accions de protesta del mes de març a Barcelona i altres ciutats de Catalunya, i que han posat al descobert, davant del món, la gran feblesa del seu règim.

Per això, si entre nosaltres i els criminals falangistes sempre ha existit una lluita a mort, ara, que hem entra en l'etapa de les grans accions per la liquidació de règim, aquesta lluita s'aguditzarà al màxim.

Davant d'aquesta situació, els problemes de la lluita contra la provocació policiaqua i del perfeccionament del treball conspiratiu (contactes, llocs de reunions, distribució de la propaganda, etc. etc.) i l'exacte compliment de les normes de seguretat, adquireixen una importància molt especial i decisiva.

Res no podran fer els Quintela, Polo i totes les brigades Político-Socials, Especials, doblades i reforçades amb esbirros vinguts d'al·tres llocs d'Espanya assessorades pels gestapistes hitlerians i els gauristes del F. B. I. yanqui si, nosaltres, no perdem mai de vista les experiències d'aquests anys de lluita clandestina a Catalunya i arreu d'Espanya i apliquem, amb exactitud SENSE CAP MENA DE VACIL·LACIÓ NI CONTEMPLACIÓ AMB ELS QUE LES

VULNERIN, les directrius del Partit, en els problemes de seguretat. I aquestes experiències i directrius essencials les tenim magníficament exposades en l'opuscle «NEBRIJA», en el qual hi ha l'article de «Nuestra Bandera». «Hay que aprender a luchar mejor contra la provocación», article que, avui més que mai, cal que coneguim TOTS ELS MILITANTS.

Cada comunista, cada membre del Partit, ha de reclamar - si és que no el té - al seu responsable respectiu, l'esmentat opuscle i no parar fins a obtenir-lo. Els que ja el tenen han de fer de «NEBRIJA» el seu millor amic.

Cal realitzar en el si de cada organització del Partit, i especialment entre els nous militants, una campanya sistemàtica en pro de la divulgació i aplicació exacta de les normes de seguretat i crear l'esperit d'intransigència davant les infraccions de les normes de treball conspiratiu, i aguditzar al màxim la vigilància política.

D'això en depèn la vida del Partit i com a conseqüència, la vida i desenvolupament de l'activitat antifranquista de la classe obrera i del nostre poble, contra el franquisme, en defensa de la Pau i pel restabliment de la República Democràtica.

ULTIMA HORA: VAGA EN EL RAM TEXTIL A MANRESA

Solidaritat activa amb els vaguistes!

En el moment de tancar aquesta edició ens arriben notícies segons les quals, els treballadors del ram textil de Manresa s'han declarat en vaga per tal d'exigir un plus de vida cara del 60%.

El P. S. U. de C., en saludar la valenta acció dels obrers i obreres de Manresa, crida als treballadors textils, als treballadors de totes les indústries de Barcelona, d'arreu de Catalunya, a sumar-se i solidaritzar-se, amb vagues i «plantes», a la lluita dels treballadors manresans exigint augment de salari.

Cridem a tot el poble a prestar el seu ajut i solidaritat activa als vaguistes.

Tots unis, com en les grans accions populars del mes de març, endavant en la lluita contra el règim franquista, per la pau, per la República Democràtica!

Abaix els afamadors franco-falangistes!
Visca la valenta lluita unida dels treballadors textils de Manresa!